

Եկէք ինձի, բոլոր յոգնած ու քեռնաւորուածներ...

Մատթէոս 11:28

ԲԱՐԻ ԼՈՒՐ

Հունվար, 2012թ.

№ 1 (30)

Լոյս է ցեւեռում 2009թ. Դայիսից

ԱՍՏՎԱԾ ՄԵՐ Է

ՎԱԽԻ ՄԱՍԻՆ

ՍՈՎՈՐՈՒՄ ԵՆՔ ԱՂՈԹԵԼ

Վ.Ի.ԲԵԼԻԽԻ ԿՅԱՆՔԻՑ

ՎԿԱՅՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐ

Հունիսի, 2012թ.
N 1 (30)

ԱՄՍԱԳԻՐ

Լույս է տեսնում 2009թ. մայիսից

ԱՅՍ ՀԱՄԱՐՈՒՄ ԿԱՐԴԱՅԵՔ

Աստված սեր է.....	1
Վախի մասին.....	4
Սովորում ենք աղոթել.....	6
Վիկտոր Իվանովիչ Բելիխ.....	10
Աղջնակի փրկությունը.....	12
Աթեիզմի քննության ժամանակ.....	13
Օ՛, ինչ շատ են օրենքները.....	14
Ավելորդը.....	15
Քույրիկիս հաշվությունը.....	16

Սիրելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք ձեր դիտողությունները, առաջարկություններն ու փափաքներն ուղարկել խմբագրություն: Մենք սիրով հաշվի կառնենք ձեր արձագանքները: Նեմ.՝ 093-532-526

«Բարի լուր» ամսագիրը փափագվում է հոժարակամ նվիրատվությունների շնորհիվ: Նվիրատվությունները կարող եք ուղարկել խմբագրություն:
Հեռ.՝ 093-954-930

ԱՍՏՎԱԾ ՄԵՐ Է

«Միթե կհնը իր կաթնկեր մանուկը կրնա՞յ մոռնալ, այնպես որ իր որովայնին ծննդեանը վրայ չգթայ. թեև անոնք մոռնան, բայց ես քեզ պիտի չմոռնամ»:

Եսայի 49:15

Աստված մեր կյանքի բոլոր օրերը հաշվել է և մեր օրերին սահման է դրել: «...անոր օրերը որոշուած են, անոր ամիսներուն թիւը քու քովդ է. Դուն անոր սահման դրիր ու անհկա չի կրնար անդին անցնիլ...» (Հոբ 14:5): Աստված, որպես մեր Երկնավոր Հայր, մշտապես ուզում է մեր սրտերն ուղղել Իր երկնային սիրուն. «Եվ Տէրը ձեր սրտերը դէպի Աստուծոյ սիրոյն ու Քրիստոսին համբերութեանը ուղղէ» (Բ Թեսալ. 3:5):

Հավատքի կյանքում կան մարդիկ, ովքեր հոգևոր դժվարությունների հանդիպելիս Դավթի նման ասում են. «Ո՛վ Տէր, քու սրտմտութիւնովդ զիս մի՛ յանդիմաներ ու բարկութիւնովդ զիս մի՛ խրատեր» (Սաղմոս 38:1): Երբ այդ մարդիկ ընկնում են դժվարությունների մեջ, չհասկանալով այդ դժվարությունների պատճառն ու Աստծու նպատակը, կասկածի տակ են դնում Աստծու սերն ու բարությունը: Երանի՜ այն հավատացյալներին, ովքեր երիտասարդ ժամանակ կրում են այս տառապանքները, որովհետև նրանց բացվում է Աստծու սերը, և նրանք ամբողջությամբ ապավինում են Աստծուն: Բոլոր աստվածապաշտ մարդիկ անցնում են հավատքի այս ճանապարհը: Մեր բոլոր

օրերն Աստծու մոտ հաշվված են, Նա գիտե, թե ո՞ր օրն ենք սոված լինելու, որ օրը՝ ծարավ, որ օրը՝ տխուր և այլն: Աստծու սերը մարդիկ սխալ են հասկանում, նրանց թվում է, թե սերը ուտել-խմելն ու մարմնավոր բարիքներ վայելելն է: Ադամն ապրում էր ամենաչքնաղ վայրում՝ դրախտում, բայց այնտեղ նա չհասկացավ Աստծու սերը: Աստծու սերը նրան վտարեց դրախտից, կաշվե հագուստ հագցրեց, իսկ Երեմիան ասում է. «Մինչև անգամ աղաղակած ու կանչած ատենս՝ անհկա իմ աղօթքս մերժեց: ...Անհկա ինձի դարանակալ արջու պէս, ու ծածուկ տեղեր պահուրտված առիծի պէս եղաւ...» (Ողբ Երեմիա 3:8-9): Սա դժվար է մարդու համար, բայց և՛ անհրաժեշտ: Հավատացյալն այսպիսի վիճակի մեջ չի հասկանում, որ սա Աստծու սերն է, նա ողբում է, խնդրում ու աղաղակում: Երբեմն Աստված նրան հույս տալու և փրկելու փոխարեն թույլ է տալիս, որ նա ավելի խորանա դժվարության մեջ: Մարդու ներսը տառապում է, գոռում, գոչում, բայց Աստծու սերը շարունակում է իր գործը: Այս ճանապարհով Աստված կտրում է մարդու բոլոր ունայն հույսերը, որպեսզի մարդն ամբողջությամբ ապավինի Իրեն: Շատ

Բրեյկար, 2019թ., օՆ 1 (30)

հավատացյալներ սա չեն հասկանում և հեռանում են Աստծուց: Մարդն զգում է, որ Աստված իրեն անպիտան է դարձնում, ոչնչացնում է, փշրում է իր ներքին աշխարհի կառույցը. «....զիս դառնում քիմիկատով կշտացուց, զիս օշինդրով գիճուկացուց....» (Ողբ Երեմիա 3:15):

Երբեմն Աստծու սերը լինում է «դարանակալ արջի պես» (Ողբ Երեմիա 3:10) և հարձակվում է մեզ վրա, որպեսզի մեր զորությունը կորցնի, փառք Իրեն: Այս վիճակի մեջ պետք չէ վախենալ, որովհետև այդ անողը մեր Տերն է: Նա ամայացնում է մեզ, որպեսզի փոխարենը Իր ուզածը տնկի մեր մեջ: *Բարեկամի տված վերքերը հավատարիմ են:* Այսպիսի հոգևոր կյանք ապրած եղբայրների ու քույրերի սրտում գրված է. «Հիսուսը սեր է»: Երանի թե այդ սերը կնիքի պես դրվի բոլորիս սրտերում: Այս բոլոր նեղությունները, տառապանքը, հոգևոր «վիրահատությունը» նրա համար են, որ հարսը փեսային ասի՝ «դու հավիտյան իմ բաժինն ես»: Այդ վիճակում մարդիկ կարող են քեզ ծաղրել, անարգել, բայց դու մի՛ վախեցիր, ասա. «Աստված սեր է և այս ամենը սիրուց է անում, որպեսզի իմ հոգին ասի. «Տերը իմ բաժինն է, այս պատճառով անոր պիտի յուսամ» (Ողբ Երեմիա 3:24)»: Այո՛, երբեմն այդ դժվարությունն ու նեղությունն այնքան հաճելի են լինում, որ Տիրոջ ներկայության մեջ Երեմիան կարող էր ասել. «Տերը իմ բաժինն է, այս պատճառով անոր պիտի յուսամ», իսկ Պողոս առաքյալն ասում է. «Անոր համար հաւներ եմ ես տկարութիւն-

ներու, մախատինքներու, տառապանքներու, հալածանքներու եւ նեղութիւններու՝ Քրիստոսի համար. վասն զի երբ կը տկարանամ, այն ատեն զօրաւոր եմ» (Բ Կորնթ.12:10):

Երանի թե մարդն այս լուծը կրի երիտասարդ ժամանակ. «Աղէկ է որ մարդ իր երիտասարդութեան ատեն լուծը կրէ» (Ողբ Երեմիա 3:27): Ցավոք, շատերը ծերության ժամանակ են սկսում տառապել, և շատ ծանր է լինում դա: Բայց երանի՛ այն երիտասարդին, ով համաձայնում է երիտասարդ ժամանակ խրատվել Աստծուց: Երիտասարդներ, կոտրվե՛ք Աստծու առաջ, որպեսզի Նա կոտրի, խոնարհեցնի ձեզ, հասկանաք Նրա սիրո գաղտնիքը, և թեև Աստված այդպես էլ վարվի ձեզ հետ, Նրա ձեռքերը համբուրեք:

Թո՛ղ Աստծու Հոգին սովորեցնի մեզ ապրել այս սքանչելի կյանքը: Մենք հավատքի ենք եկել, մեր ճանապարհը դժվարին ու նեղ է, բայց դրա մեջ այնքան քաղցրություն կա, որ Պողոս առաքյալն ասում է. «....այս վայրկենական թեթև նեղությունները....»: Նա վայելել էր Աստծու սերը, գնացել էր այս ճանապարհով, ճանաչել էր Աստծու սիրո լայնությունն ու խորությունը:

Ավագակի խաչելության ժամն ու վայրկյանը Տերն էր որոշել, որպեսզի նրան ցույց տար Իր սերը: Հիսուսը մույնիսկ խաչի վրա մտածում էր մարդկանց մասին, օգնում էր նրանց (մորը, աշակերտներին, ավագակին): Մենք պետք է Նրա նման սովորենք խաչվել և խաչի վրայից օգնել մարդկանց:

Պիեռ և Մարիա Կյուրիները (Ֆիզիկոս ամուսիններ) Հիսուսի մասին գրել

են. «Համաշխարհային ասպարեզում ոչ մի մարդ իր սերն աշրպես չի նվիրել մարդկանց: Դա արել է միայն եզակի անձնավորություն՝ Հիսուս Քրիստոսը»:

Ուստի մենք էլ հազնենք Աստծու սերը և դառնանք սիրո զինվորներ, մեր թշնամուն, մեզ հալածողին հաղթենք այդ սիրով, ոչ թե սրով: Հորը խորությամբ հասկացավ Աստծու սերը և ասաց. «Ահա Աստուած հզոր է, բայց մէկը չարհամարհեր» (Հոր 36:5): Աստված Իր իշխանությունը հենել է սիրո վրա, ի տարբերություն մարդկանց, ովքեր իրենց իշխանությունը հենում են սրի վրա:

Տերը մեզ սիրեց, կանչեց, մեզ համար Իր կյանքը դրեց, մենք էլ պարտավոր ենք սիրել մեր եղբայրներին ու մեր կյանքը դնել նրանց համար: Թող Աստված Եկեղեցում Իր զորությամբ տիրի մեզ, որպեսզի Իր սերն ապրի մեր հոգու մեջ: Այդ սերը կհաղթի մեզ, մեր շրջապատին: Մենք երկինք կգնանք միայն այն ժամանակ, երբ կարողանանք Հիսուսի նման սիրել մեզ տանջողներին, հալածողներին: Փառք Տիրոջը, թող մեր սրտի սերը հավիտյան Հիսուսը լինի, և Նա մեզ կտանի Իր մոտ: Ամեն:

Պավել Գրիգորյան
ավագ հովիվ

Սակայն Աստուած իր սերը զոր մեր վրայ ուներ՝ յայտնեց, երբ դեռ մեղաւոր էինք: Հոովմ. 5:8

Սերը ամենանվիրական ու վեհ զգացմունքն է մարդկանց կյանքում: Սերը նաև հույս է, որ բոլորին շնորհում է ուրախություն և երջանկություն: Մարդը սիրվում է մեկի կողմից, և կարող է անձնուրացորեն տրվել և սիրելիի համար զոհել ամեն ինչ: Սակայն կա ավելի վեհ ու բարձր մի սեր, որի հետ չի կարող համեմատվել անգամ մայրական քնքուշ սերը: Որքան էլ մարդն իրեն զգա միայնակ, վշտահար ու տխուր, կա՛ մեկը, որ սիրում է նրան՝ փորձելով երջանկացնել, ուրախացնել և սեր պարգևել: Նա անհանգստանում է մեզ համար: Նա ցանկանում է ներել մեր մեղքերը, մեզ համար բնակարան կառուցել, մեզ Երկնային Թագավորության ժառանգորդ

դարձնել: Նա ուզում է վերցնել մեր ցավերը, ձեռքազատել մեզ կարիքներից, սրբել մեր արցունքները: Այո՛, այս ամենը ճշմարտություն է, երջանիկ և հուսադրող մի փաստ: Իսկ ո՞վ է նա: Ո՞վ է սիրում մեզ: Երկնքի ու երկրի արարիչն է Նա՝ հավիտեական Աստվածը:

Ուրախացի՛ր, քանզի Նա սիրում է քեզ: Մի՛ գարմացիր, քանզի Աստծու սերն անսահման է: Նա չցանկացավ սպասել, մինչև որ մենք արժանի լինեցք Իր սիրուն: Նրա սերը տրվում է բոլորին, այլապես աստվածային չէր լինի: Հիսուս Քրիստոսը՝ Աստծու Որդին, մեզ սիրելով մահացավ մեր մեղքերի համար:

Ընդունի՛ր այդ Սերը և սիրով պատասխանիր սիրուն:

Թանկաթի, 2019թ., ԾՆ 1 (30)

Վ Ա Խ Ի Մ Ա Ս Ի Ն

Երևի թե չկա մարդ, որ վախի զգացում չի ապրել: Դա կարող է լինել վախ մահից, վախ՝ ի՞նչ կլինի հետո, վախ՝ ինչպե՞ս կհանձնենք քննությունս և այլն:

Երբ մարդը մութ փողոցով գնում է ու հանկարծ նրան թվում է, թե ինչ-որ բան է իրեն մոտենում, սկսում է վախենալ, նրան թվում է՝ հրեշ է, բայց մի փոքր հետո, երբ մոտենում է ու տեսնում, որ դա իր հարազատ եղբայրն է, նրա վախը փոխվում է ուրախության: Մինչ այդ, քանի դեռ նա մտածում էր, թե մոտեցողները գողեր կամ ավագակներ կլինեն, սարսափ էր զգում: Փոքր անց, երբ նրանց միջև եղած տարածությունը փոքրանում է և կարողանում է տեսնել, վերանում է վախը և գալիս է ուրախությունը, քանի որ մոտեցողն իր հարազատ եղբայրն էր:

Հարց. ինչու՞ նա վախեցավ:

Պատասխան. քանի որ չգիտեր, թե ով է իրեն մոտենում: Իհարկե, եթե նա սկզբից դա իմանար, չէր վախենա: Ուրեմն կարող ենք ասել, որ վախի պատճառներից մեկն էլ կարող է լինել չիմանալը, չճանաչելը: Եթե մենք չենք ճանաչում, հնարավոր է, որ մեր մեջ վախ լինի՝ անորոշության պատճառով: Կան մարդիկ, որ վախենում են «13» թվից և 13 համարի ավտոբուս չեն նստում, կամ վախենում են ճանապարհին տեսած սև կատվից, կամ, օրինակ, գիշերը, երբ քամին փչում է և ծառի տերևները շարժվում են, դա նրանց վախ է ներշնչում, թվում է, թե ուր որ է մեկը կմտնի տուն:

Իհարկե, այդպիսի սնահավատությունն ու նման բաներն Աստուծոց չեն, և

նորմալ երևույթ չէ, երբ հավատքի մարդն այդպիսի բաներից վախենում է:

Վախի առաջին զգացումը մենք հանդիպում ենք եղեմական պարտեզում: Թվում է, թե դրախտում ոչ մի վախ չպետք է լիներ, բայց դա եղավ մեղանշումից հետո (Ծննդ. 3:9-10): Վախը մեղքի ուղիղ հետևանքն էր:

Բայց հետաքրքիր է, որ վախն ունի նաև դրական կողմեր: Օրինակ՝ Հուդա 1:23-ում ասվում է. «Եվ ոմանք վախով ազատեցեք...»:

Կան մարդիկ, որոնք եկեղեցի են գնում Տիրոջ վախից: Միրելիներ, հարցն այն չէ՝ մենք վախ ունե՞նք, թե՞ ոչ, կարևոր է, որ մենք հասկանանք, թե ինչի՞ է ծառայում վախը. ծառայո՞ւմ է արդյոք Տիրոջը մոտենալուն, թե՞ ընդհակառակը, մեզնից խլում է մեր ամբողջ կյանքն ու էներգիան: Իհարկե, վախի թեման շատ մեծ է, մենք չենք կարող բոլոր կետերն ընդգրկել.

Առականց 9:10-ում ասվում է. «Իմաստութեան սկիզբը Տերոջը վախն է...», այսինքն՝ նույնիսկ իմաստությունն էլ վախից է սկիզբ առնում: Պատկերացնենք այսպիսի մի իրավիճակ: Ենթադրենք, թե մենք տեսել ենք մի օձ, որ նման է իժի: Գիտությունը մեզ ասում է, թե նա ինչ գույնի է, երկարությունն ինչքան է, աչքերն ինչպիսին են, բայց իմաստությունը մեզ ասում է՝ փախիր, քանի դեռ չի խայթել քեզ: Այստեղ վախը բերեց իմաստության, և օձը չխայթեց:

Պետք է ասել, որ կա վախ, որն Աստուծուց է, և կա վախ, որը սատանայից է:

Հարկավոր է, որ մենք հասկանանք, թե ո՞ր վախն է սատանայից և ազատվենք դրանից:

Վախի մյուս տարածված տեսակը մահվան վախն է:

Եբր. 2:14-15-ում ասվում է, որ սատանան մահվան վախի մեջ է պահում մարդկանց՝ իրեն ծառայեցնելու համար: Այսինքն՝ մարդիկ մահվան վախի պատճառով ծառայում են սատանային:

Հիսուսը մեռավ, որպեսզի մեզ ազատի այդ վախից և գերությունից:

«Մարդու վախը որոգայթի մէջ կը ձգէ, բայց Տէրոջը ապաւինողը ամուր ապաստանարան կ'ունենայ» (Առաւելաց 29:25):

Այսօր, եթե դու մահվան վախ ես զգում և չգիտես, թե ինչ անես, թո՛ւյլ տուր, որ այդ վախը քեզ բերի Հիսուսի մոտ, թո՛ւյլ տուր, որ այդ վախը քո օգտին ծառայի և ոչ թե վնասի՝ քեզ ավելի խորացնելով վախի մեջ:

Գիտությունը քեզ ասում է, որ դու մեկ անգամ պիտի մեռնես: Իսկ իմաստությունն ասում է՝ Աստծուց վախեցիր և Նրա պատվիրանները պահիր (Ժող.12:13):

Երբ մենք Քրիստոսի հետ ենք, նույնիսկ մահվան պահին վախ չկա: Հարց. Բեթլեհեմում հովիվներին ի՞նչ ասաց հրեշտակը, երբ Քրիստոսը ծնվեց: Նա ասաց. «Մի վախճաք, վասն զի ահա ես ձեզի մեծ ուրախութեան ավետիս կու տամ» (Լուկ. 2:10):

Քրիստոսը եկել է այս աշխարհ՝ փրկելու մեզ, և Աստված մեզ վախի փոխարեն առաջարկում է Իր ուրախությունը, փրկությունը և մեղքերի թողությունը:

Եթե դու դեռ չես եկել Հիսուսի մոտ, թո՛ղ այսօր Տերը խոսի քո սրտի հետ, և գաս դեպի Քրիստոսը:

ՎԵՐԼՈՒԾՈՒԹՅՈՒՆ

1. Վախի պատճառ կարող է լինել «չճանաչելը», չիմանալը:

2. Կարող է և հակառակը լինել՝ ճա-

նաչել և դրա համար էլ վախենալ:

3. Երբ մենք ճանաչենք Աստծուն, ոչ թե կվախենանք Նրանից, այլ կվստահենք Նրան և մեր ապահովությունը կգտնենք Նրա մեջ: Քրիստոնյաներից շատերը վախենում են Աստծու Խոսքը կատարելուց: Սիրելիներ, մենք պետք է վախենանք ոչ թե Աստծու Խոսքը կատարելուց, այլ՝ չկատարելուց: Ուրեմն դու հավատա՜ ու համարձակու՜թյամբ բարիք գործիր. անպայման կքաղես արդյունքը: Ամեն բանից առաջ Երկնքի թագավորությունը և Անոր արդարությունը խնդրեցեք:

Աստծու Խոսքն ասում է, որ բոլոր՝ թե՛ չար, թե՛ բարի գործերի համար մենք պետք է հատուցում կրենք: Քանի որ գեշ գործի վճիռը շուտով չի կատարվում (Ժող. 8:11), այնպես էլ բարի գործի արդյունքը շուտով չի լինում: «Տէրոջը վախը չարութիւնը ատելն է...» (Առաւ. 8:1), ուրեմն «Չարութենէ հեռացիր ու բարութիւն ըրէ, խաղաղութիւն փնտռէ ու անոր ետեւէն գնա: Տէրոջը աչքերը արդարներուն վրայ են, ու անոր ականջները՝ անոց աղաղակին: Տէրոջը երեսը չարագործներուն դէմ է» (Մաղմուս 34:14-16): «Ես եմ, ես եմ որ ձեզ կը մխիթարեմ. դուն ո՞վ ես, որ մահկանացու մարդէն, ու խոտի նմանող մարդու զաւակէն կը վախճաս» (Ես.51:12):

ԵԶՐԱԿԱՅՈՒԹՅՈՒՆ

«Այս բոլոր խօսքին վախճանը լսենք. Աստուծմէ վախցիր ու անոր պատուիրանքները պահէ, վասն զի մարդուս բոլոր պարտականութիւնը ասիկա է: Քանզի Աստուած ամէն գործը, ամէն ծածուկ բաներու հետ, թէ՛ բարին և թէ՛ չարը դատաստանի պիտի բերէ» (Ժող.12:13-14): Ամեն:

Արտակ Ամիրբեկյան

Քուկաթ, 2012թ., № 1 (50)

Հավատի խոսքեր դավանեք

Արտասանեք խոսքեր, որոնք կնորոգեն ու կհաստատեն ձեր հավատը: «Այս օրն Աստված է ստեղծել, և ես պիտի ուրախանամ, ցնծամ Նրա ներկայությամբ: Ահա Նրա ողորմությունը նորից ծածկում է ինձ: Ես մեկացել եմ Քրիստոսի հետ: Ես ամեն ինչ կարող եմ անել ինձ գորացնող Քրիստոսով: Նա իմ Չորությունն ու Վեճն է: Նա իմ սրբությունն է: Այսօր Նա ամեն բան կանի իմ փոխարեն: Նա այսօր կհոգա իմ բոլոր հոգսերը: Օրհնության գետեր կհորդեն այսօր ինձանից»: Դավանեցեք ավետարանական ճշմարտություններ, որոնք օրհնության խոստումներ են: Հռչակեք ձեր հավատը: Դա կամրապնդի ձեր հավատն ամբողջ օրվա համար:

Շնորհակալություն հայրենք Աստծուն

Շնորհակալություն հայտնեք Աստծուն՝ զիշերը ձեզ պահպանելու համար: Քունը Աստծու օրհնությունն է: Ամբողջ սրտով շնորհակալ եղեք Աստծուն՝ Նրա ողորմության համար:

Մտորեք Աստծու խոսքի մասին

Աստծու խոսքի մասին խորհելու համար բավականաչափ ժամանակ տրամադրեք: Աստծու խոսքն ընթերցեք պարբերաբար, ամեն օր: Առավոտյան ընթերցանության հետ միասին ժամանակ տրամադրեք խորհրդածության համար: Աղոթեք՝ խնդրելով Տիրոջը, որ Իր խոսքի միջոցով խոսի ձեզ հետ: Առանձնահատուկ ուշադրություն դարձրեք ամեն բառին: Խորհեք ընթերցածի մասին: Ձեզ մոտ մշտապես նոթատետր ունեցեք: Ձեր խոհերի յուրաքանչյուր կետը աղոթքի նյութ դարձրեք: Նոթատետրում նշումներ արեք:

Ի՞նչ սովորեցիք այսօր:

Ի՞նչ պատվիրանների հանդիպեցիք, որոնք կուզենայիք կատարել:

Ի՞նչ օրինակներ կային այսօրվա խոսքում, որոնց կուզենայիք հետևել:

Ի՞նչ սխալներ կային, որոնցից պետք է խուսափել:

Ի՞նչ մեղքեր կային, որոնց դեմ պետք է պայքարել:

Աստծու ո՞ր խոստումներն եք հավակնում ստանալ:

Աղոթեք, այնուհետև կարդացեք: Կարդացեք և աղոթեք: Հաջորդաբար այդպես արեք մի քանի անգամ: Ժամանակ հատկացրեք ընթերցանությանն ու աղոթքին: Խնդրեք Տիրոջը, որ Նա օգնի ձեզ ապրել Իրեն հաճելի կյանքով ու ձեր կարդացած օրինակների համաձայն:

Աստվածաշնչի ընթերցանությունը ավարտեք աղոթքով:

Ամեն օր աղոթեք Տիրոջ հանդեպ ձեր սերն ավելանալու համար: «Բայց դուք, սիրելիներ, անձերնիդ շինելով ձեր ամենասուրբ հաւատքին վրայ, և Սուրբ Հոգիով աղօթք ընելով, անձերնիդ Աստուծոյ սիրոյն մէջ պահեցէք...» (Հուդա 20,21): «...ուր Տէրոջը Հոգին կայ, ի՞նչ ազատութիւն կայ...» (Բեռն. 3:17):

Գնանք պալատարելու

Աղոթքի կյանքը հոգևոր պատերազմ է մարդկության թշնամու դեմ: Ահա թե ինչու է Աստվածաշունչը խոսում մշտական զգոնության և աղոթքի մասին: Զգոնությունն ու աղոթքը անբաժանելի են:

Հիսուսը մի քանի անգամ իր աշակերտներին հորդորում է արթուն կենալ և աղոթել՝ փորձության մեջ չընկնելու համար (Մատթ. 26:41): Եփեսացիներին խորհուրդներ տալիս Պողոսն առաքյալն ասում է. «Ամէն աղօթքով ու խնդրուածքով ամէն ատեն աղօթք ըրէք Հոգիով, ու այս բանին վրայ հսկեցէք կատարել յարատւութեամբ ու աղաչանքով՝ բոլոր սուրբերուն համար» (Եփես. 6:18):

Հաստատականությունն ու զգոնությունը, այսինքն՝ արթուն կենալը, Աստծու Խոսքի համեմատ կյանքը, Աստծու պատվիրանների կատարումը, աղոթքի կյանքի հիմնական հենարանն են: Աղոթելիս սատանան ձեզ վրա շատերին կուղարկի՝ տարբեր ճանապարհներով փորձելով վիատեցնել ձեզ:

Վհապուլթյուն դրսից

Եթե հավատացյալի կյանքը, ծառայությունը առանց աղոթքի է, դա սատանային չի անհանգստացնում: Միայն աղոթքի զինվորները կարող են նրան ջախջախել: Աղոթքը հաղթանակ է: Օրինակ՝ Նեեմիան կանգնեց Երուսաղեմի ավերված պարիսպները նորոգելու համար: Ուրբա՛ն ծաղրուծանակ էին կրում կառուցողները, բայց նրանք աղոթում էին Տիրոջը, և Տերը օգնեց նրանց ավարտին հասցնել այդ գործը (Նեեմիա 4:2-3): Մի կորցրեք աղոթքի հոգին, աղոթեք նաև ձեր թշնամիների համար: Համբերատար եղեք այնքան

Բեռն. 3:17, 2019թ., ԾՆ 1 (30)

Ժամանակ, մինչև որ Տիրոջ առաջ արված ձեր ծածուկ աղոթքը հաղթանակ տանի: Դուք Նրա աշակերտներն եք, Ով Իրեն ատողների համար աղոթում էր նույնիսկ խաչի վրա:

Վհապուլթյուն ներսից

Դուք կարող եք հաղթել դրսից, բայց շատ ավելի դժվար է հաղթել ներսից եկող վիատությանը: Աղոթքի կյանքի թշնամին ձեզ վրա կհարձակվի ներսից. կասկածներ առաջացնելով՝ նա կփորձի ձեզ ուժասպառ անել: Կասկածը, հոգնածությունն ու վիատությունը սատանայի գլխավոր զենքերն են:

Շատերն են դարձել այդ զենքերի զոհը: «Դուք չեք կարող աղոթել, դա հեշտ գործ չէ: Աղոթքը պարզ է, որը տրված է մի քանի ընտրյալների, իսկ դուք չունեք այդ պարզը»... նմանատիպ մտքերը կբուլացնեն ձեր աղոթքի հոգին: Հիշե՛ք, դա սատանայի հորինվածքն է: Հուսալքված մարդը չի կարող աղոթել: Տերը լավ գիտե, որ մեր մարմինը տկար է, ահա թե ինչու Նա ձեզ վրա թափեց շնորհքի ու աղոթքի Հոգին (Չաբարիա 12:10)

Նա մեզ հետ է, որպեսզի օգնի մեզ մեր տկարությունների ժամանակ: «Նոյնպես Հոգին ալ օգնութեան կը հասնի մեր տկարութիւններուն. քանզի ի՛նչ քանի համար աղօթելու ենք ըստ արժանոյն՝ չենք գիտեր, բայց ի՛նք Հոգին բարեխօս կ'ըլլայ մեզի համար անբարբառ հառաչանքներով» (Հռոմ. 8:26): Եղիան աղոթքի մեծ

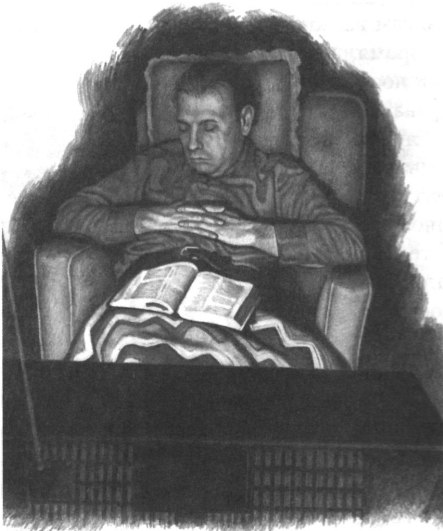
գինվոր էր: Հակոբոսը մեզ հիշեցնում է, որ չնայած դրան՝ Եղիան մեզ նման մարդ էր և մեզ նման նա էլ ուներ տկարություններ: Աղոթքը ծառայություն է, որը պետք է կատարի սովորական մարդը: Մեկ կամ երկու ժամ աղոթելու համար ոչ մի հատուկ պարզ չի պահանջվում: Դա ծառայություն է, որը կարող են անել նաև պարզներն ու տաղանդներ չունեցող մարդիկ: Բոլոր վատ մտքերին հակառակ կեցե՛ք Աստծու խոսքերով: «Սուրբ Հոգին բարեխոս է ինձ համար, ինձ համար աղոթում է անբարբառ հառաչանքներով»: Թույլ մի տվե՛ք, որ ձեր նախկին ծախողումները ձեզ զրկեն ներկա հաղթանակներից: Աշակերտները, որ Գեթսեմանիում չկարողացան հաստատ մնալ, տասը օր չէին դադարում աղոթելուց: Մի՛ հուսահատվե՛ք ու մի՛ վիատվե՛ք: Մի՛ ասե՛ք, որ դուք չեք կարող: Աստված է հոգնածին ուժ տվողն ու կարողություն չունեցողին շատ զորություն հասցնողը (Եսայի 40:29): Մի՛ թե մարդիկ վեր չեն կենում ընկնելուց հետո: Թույլ մի տվե՛ք, որ սատանան խանգարի ձեզ:

Ծուլություն եւ քնկոպություն

Ծուլության հոգին խանգարում է աղոթելուն: Դուք քնո՞ւմ եք, երբ ծնկների վրա եք: Դուք սկսո՞ւմ եք հորանջե՞լ: Դա սատանայի խորամանկությունն է: Նա չխնայեց նույնիսկ Հիսուսի մտերիմ աշակերտներին:

Նույնիսկ Պայծառակերպության լեռան վրա նրանք քնատ էին: Երբ Հիսուսն աղոթում էր, Նրա կերպարանքը փոխվեց, Նրա դեմքը դարձավ լուսավոր ու պայծառ, Նրա հետ խոսում էին Մովսեսն ու Եղիան: «Բայց Պետրոս և անոր հետ եղողները քունով ծանրացած էին, ու երբ արթնցան, տեսան անոր փառքը և այն երկու մարդիկը որոնք անոր քով կեցեր էին» (Պովկա 9:32):

Հիսուսն աղոթում էր, իսկ աշակերտները քնեցին: Պետրոսը վրդովվեց, որ չէր լսել նրանց գրույցը:

Շրթունքները կարող են շարժվել այն ժամանակ, երբ միտքը քնած է:

Ծուլությունը քնեցնում է, այդպիսի աղոթքներում խորություն չկա:

Նրանք, ովքեր պայծառակերպության ժամանակ քնած էին, քնած էին նաև Գեթսեմանիում: Բայց նայեք Հիսուսին: Նա քնած էր փոթորկի և ակե-

կոծության ժամանակ, երբ նավակը գրեթե ընկղմված էր, բայց դա աղոթքի ժամ չէր: Նույնիսկ երբ Աստծու Որդին ուժասպառ էր, Նա գնում էր լեռները՝ աղոթելու: Նա զգոն էր, Նա աղոթքի մեջ ջերմեռանդ էր: Նա հիանալի գիտեր, որ մարմինը տկար է, մինչդեռ հոգին պատրաստ է հաղթելու: Աղոթքի զինվորները նախընտրում են ավելի շուտ խոստովանել, որ հոգին գորավոր է, քան խոստովանել, որ մարմինն անկարող է: Աղոթեք Տիրոջը, որ Նա ձեզ լցնի գործության հոգով: Աղոթքի համար ընտրեք ամենալավ ժամանակը:

Եթե դուք շատ հոգնած եք, լավ կլինի փոքր-ինչ հանգստանաք, այնուհետև աղոթեք: Եթե պլանավորում եք աղոթել գիշերը, ուրեմն ցերեկը փոքր-ինչ նիրհեք: Չեր սիրտն ու միտքը հստակ պահեք: Մի վրդովվեք, անհանգստությունը ձեր սիրտը կծանրացնի: Աշխարհային հոգսերն աղոթքի թշնամիներն են: Հիսուսն ասում է. «....զգուշացեք ձեր անձերում. չըլլայ որ սիրտերնիդ կերուխումով ու գինովությունով և աշխարհային զբաղմունքներով ծանրանայ.... Ուստի արթուն կեցեք, ու ամեն ատեն աղօքք ըրեք....» (Պովկա 21:34,36): Արթուն կեցեք և աղոթեք, այլապես հոգ կտանք շատակերության և այս աշխարհի հոգսերի համար: Եթե դուք չափից շատ եք ուտում, քնատ կլինեք: Բայց անբավարար սնունդը ևս կթուլացնի ձեր մարմինն ու կստիպի քնել: Զգուշացեք դրանից:

(շարունակելի)

Թանկար, 2019թ., ԾՆ 1 (30)

ՎԻԿՏՈՐ ԻՎԱՆՈՎԻՉ ԲԵԼԻՒ

Շարունակություն: Սկիզբը՝ նախորդ համարում:

Վիկտոր Բելիսն սկսեց երեկոները բարաքում գրույցներ անցկացնել այն կալանավորների համար, ովքեր ուզում էին սովորել Աստծու Խոսքը, ճանաչել Աստծուն: Այսպիսով կալանավայրում Աստվածաշնչյան դպրոց ձևավորվեց:

Այդ ճամբարից քիչ հեռու գտնվում էր կանանց ճամբարը, որտեղ, Աստծու Խոսքը վկայելու համար, շատ քույրեր էին բանտարկված: Եղբայրները գաղտնի նամակագրական կապ հաստատեցին քույրերի հետ, իսկ հետո, երբ նրանց թույլ էին տալիս ճամբարից դուրս գալ, գաղտնի հավաքություններ կազմակերպեցին, որոնց ընթացքում նաև ջրի մկրտություն էր կատարվում:

Ճամբարի ղեկավարությունը, իմանալով այդ մասին, կալանավորներին արգելեց դուրս գալ բարաքից և ուրիշ բարաք գնալ, որպեսզի հավատացյալները չհավաքվեն: Չնայած հավաքություն անցկացնելն ու Աստվածաշնչյան դպրոցի դասընթացներն ավելի դժվարացան, եղբայրները երբեք չդադարեցին գործելուց:

Վիկտոր Բելիսի կինը՝ Վերան, ամեն կերպ փորձում էր Ավետարան ուղարկել ամուսնուն, քանի որ գիտեր, որ հոգևոր կերակուրը շատ ավելի կալուր է նրա համար, քան մարմնա-

վորը: Շրջահայաց բանտապահները ամեն կերպ կասեցնում էին նրա փորձերը՝ զգուշացնելով, որ կզրկեն ծանրոց ուղարկելու իրավունքից:

Սի անգամ Վերան կրկին փորձ արեց. Ավետարանի մանրատառ հատվածները ուրրեց, տեղավորեց տարայի մեջ և վրան հալած յուղ լցրեց: Բայց բանտապահները, այնուամենայնիվ, գտան թղթի գալարները: Նրանք կանչեցին Բելիսին և տեղեկացրին այդ մասին: Սենյակից դուրս գալիս Բելիսն օգտվեց առիթից, որ հսկիչները զննում են մյուս բանտարկյալի ծանրոցը և ձեռքի ճարպիկ շարժումով սեղանին դրված գալարները զցեց թղթերի համար նախատեսված արկղի մեջ: Երեկոյան, մի քանի կալանավորների հետ, Վիկտոր Բելիսին հաջողվեց թափանցել սենյակ և վերցնել թղթի գալարները: Նրա ձեռքում հայտնվեց Ավետարանի առաջին մասը՝ ներառյալ Հուդայի ուղերձը, իսկ երկրորդ մասը, սկսած Պողոս առաքյալի՝ հռոմեացիներին ուղղված թղթից, ցավոք, մնաց հսկիչների մոտ: Բելիսին վերջին զգուշացումը տվեցին՝ սպառնալով կրկնելու դեպքում զրկել ծանրոց ստանալու հնարավորությունից:

Բայց ոչ բոլոր բանտապահներն էին հավատացյալների նկատմամբ չար և անբարյացակամ: Երբեմն պահակների և հսկիչների մեջ հանդիպում էին նաև այնպիսիները, ում Աստված

օգտագործում էր հավատացյալ բան-տարկյալներին օգնելու համար: Նրանց միջոցով հավատացյալներին մթերք էին փոխանցում: Մի անգամ հավատաց-յալներին շատ զարմացրեց ջոկատի ղեկավարը: Նա իր գյուղից բերեց հրաշքով պահպանված, դեղնած ու առանց կազմի, նախահեղափոխական ժամանակաշրջանի տպագրության Աստվածաշունչ և տվեց եպիսկո-պոս Բիդաշին, որպեսզի նա նոր կազմ պատրաստի այդ գրքի համար: Աֆանասի Բիդաշը կարողանում էր գրքերը վարպետորեն կազմել:

Կալանքի տակ գտնվող եղբայրնե-րը ցնծում էին՝ կարդում, ուսումնասի-րում, համառոտագրում, արտագրում էին Աստվածաշունչը, ուրախանում էին այդ հնարավորության համար, որ գոնե կարճ ժամանակով կարողանում են հոգով և ձեռքերով հպվել Սուրբ Գրքին:

Բանտի ղեկավարությունը փոր-ծում էր Վ.Իվանովիչի վրա ազդել նրա կնոջ՝ Վերայի միջոցով: Նրանք Վե-րային ասում էին. «Ասեք նրան, որ գրավոր կերպով հրաժարվի Աստծուց և իր եկեղեցական ծառայությունից, և կարող եք նրան տանել ձեզ հետ, ինչու՞ փոխ այս կալանավայրում»: Բայց Վե-րա քույրը պատասխանում էր. «Մենք ծառայում ենք և պետք է ծառայենք Աստծուն, Ում պատկանում ենք: Մեր կյանքը ոչ թե ձեր ձեռքերում է, այլ Բարձրյալի»:

Հոգևոր գրականությունը բան-տարկյալները պահում էին երկտակ դարակներում կամ սեղանի ոտքերի մեջ, որոնցում խռոշներ էին փորել: Դարձի եկած եղբայրներից մեկը՝ Նի-կոլայը, հյուսն էր և սուր տեսողություն ուներ: Բեկիխի խնդրանքով նա Ավե-

տարանի թղթերն արտագրեց լուցկու տուփի չափի ինքնաշեն գրքերի մեջ: Բեկիխն այդ թանկարժեք գրքերը թաք-ցնում էր ատամի փոշու տուփի մեջ: Հետախուզության ժամանակ բան-տապահները բացում էին այդ տուփը, հոտոտում էին և, տեսնելով, որ նրա մեջ ատամի փոշի է, դնում էին մի կողմ՝ չկասկածելով անգամ, որ այնտեղ ինչ-որ բան է թաքցված:

Եպիսկոպոս Բեկիխը քնելու համար ընտրել էր դռան մոտ գտնվող քնա-տեղը, որտեղ դռան ճաղերից լույս էր ընկնում: Շատ հաճախ նա երկրորդ հերթափոխում էր աշխատում և գի-շերն էր վերադառնում աշխատանքից, սակայն, չնայած հոգնածությանը, շա-րունակում էր ուսումնասիրել Աստվա-ծաշունչը: Իր թաքցրած ձեռագրերը նա ուղարկում էր ազատության մեջ գտնվող եղբայրներին:

Խմբակային աղոթքներն արգելելու նպատակով բանտի ղեկավարությունը հավատացյալներին տարբեր բանտա-խցերում տեղավորեց: Իր ազատագրկ-ման ամեն մի անցնող տարին Վիկտոր Բեկիխը համարում էր վերջինը: Դա նույնպես օգնում էր նրան՝ դիմանալ բանտի դժվարություններին: Եվ ահա, տասը տարվա ազատագրկման վերջը եկավ:

Վիկտոր Բեկիխին տարան Ենի-սեյսկ քաղաք, որտեղից էլ ուղարկեցին Մակովսկոե գյուղ, որպեսզի այնտեղ անցկացնի աքսորի հինգ տարիները: Այնտեղ նա Աստծու օգնությամբ հա-վատացյալ քույրերի ու եղբայրների հանդիպեց: Շուտով նրան միացավ նաև կինը՝ Վերան: Մակովսկոե գյու-ղում նրանք ունեցան երկու դուստր ու կոչեցին նրանց Լյուբով և Նադեժդա:

Բանկաթի, 2019թ., № 1 (30)

ԱՂՋՆԱԿԻ ՓՐԿՈՒԹՅՈՒՆԸ

Վ.Ի.Բելիխի կյանքից

Վիկտոր Բելիխ եղբայրը երբեմն պատմում էր իր հայրենի քաղաքի՝ Ջոլտոնոշեի մասին, որտեղ անցել էր իր մանկությունը, Սիբիրի մասին, որտեղ ստիպված էր եղել անցկացնել աքսորի տարիները, իր բազմաթիվ ճանապարհորդությունների ժամանակ Աստծու առաջնորդություններով տեղի ունեցած սքանչելի դեպքերի և իրադարձությունների մասին:

Հատկապես հիշատակելի է Չիրչիկում (Ուզբեկստան) տեղի ունեցած պատմությունը մի փոքրիկ աղջկա փրկելու մասին: Երբ Բելիխ եղբայրն իր հյուրընկալի տնից առավոտյան ուղևորվում է եպիսկոպոսական ծառայության, դեռ ավտոկայան չհասած՝ հանկարծ երկնքից ձայն է լսում. «Անհապաղ վերադարձիր տուն»:

Նա այդպես էլ անում է: Տագնապած արագացնելով քայլերը՝ նա գրեթե վազում է, հասկանալով, որ եթե լուրջ պատճառ չլիներ, Սուրբ Հոգին իրեն ետ չէր տանի մախօրոք օրհնած ճանապարհից:

Բելիխը ցանկանում է հնարավորինս շուտ իմանալ, թե ինչ է պատահել: Ահա և մեծ առում, նրա վրա՝ կամուրջը: Այստեղ Բելիխը կրկին լսում է հնազանդեցնող ձայնը. «Նայիր կամուրջի տակ»:

Վիկտոր Իվանովիչն իջնում է ներքև և ջրի մեջ տեսնում ծաղկավոր հագուստով փոքրիկ աղջնակի: Երեխան

սուզվել էր, և ջրի հոսանքը հասցրել էր նրան կամուրջի տակ: Առանց մի ակնթարթ հապաղելու, Բելիխ եղբայրն աղջկան հանում է ջրից՝ ցույց տալով առաջին օգնություն:

Աղջնակն սկսում է շնչել, բացում է աչքերը, և Բելիխը ճանաչում է նրան: Նա հենց այն հավատացյալ ընտանիքի փոքր դուստրն էր, որտեղ Բելիխ եղբայրը հյուրընկալվել էր այդ գիշեր: Ընտանիքի անդամները վախեցած ու ալլալված վազում են Բելիխին ընդառաջ:

Պարզվում է, որ փոքրիկ և դեռ չինչ չգիտակցող աղջիկը ծածուկ դուրս է փախել տան բակից և վազել է՝ ինքն էլ չիմանալով, թե ուր: Իսկ մեծահասակները ոչ մի տեղ չէին կարողացել նրան գտնել:

Տարիներ անց Վիկտոր Իվանովիչին կրկին հաջողվեց լինել Չերչիկում: Պաշտամունքից հետո նրան մոտեցավ մի գեղեցիկ երիտասարդ գույգ: Կինը ողջունեց Բելիխին ուրախ ժպիտով և ներկայացավ:

- Ես այն փոքրիկ աղջիկն եմ, ում Դուք փրկեցիք առվի միջից: Իսկ սա իմ ամուսինն է,- և ամուսնու հետ խոնարհեցին գլուխները՝ ի նշան շնորհակալության,- Աստված օրհնի Ձեզ:

- Այդ ես չեմ փրկել քեզ, այլ Աստված, Ով սիրում և պահպանում է Իր զավակներին,- պատասխանեց Վիկտոր Իվանովիչը: Շատ ուրախ եմ քեզ կրկին հանդիպելու համար և ուրախ եմ, որ Աստված քեզ տվել է բարի և հոգատար ամուսին, ինչը երևում է քո ծաղկուն տեսքից: Եղեք միշտ օրհնյալ, Աստծու մեջ: Երջանկությունը միայն Աստծու հետ է: Առանց Նրա ոչ ոք երբեք չի կարող իրապես երջանիկ լինել:

ԱԹԵԻԶՄԻ ԲՆՆՈՒԹՅԱՆ ԺԱՄԱՆԱԿ

Պատմում են մեր եղբայրները

Ոգևոր արթնության ալիքը 1968թ. տեղափոխվեց Երևանի ֆիզիկամաթեմատիկական թեքումով դպրոց, որտեղ մենք սովորում էինք: Այդ դպրոց կարելի էր ընդունվել միայն մաթեմատիկա և ֆիզիկա առարկաներից քննություն հանձնելով: Այնտեղ սովորում էին Հայաստանից, Լեռնային Ղարաբաղից, Ախալքալակից եկած աշակերտներ: Այստեղ, դպրոցում, աշակերտներից շատերը 1968թ. ընդունեցին Տիրոջը: Դպրոցն ավարտելուց հետո գրեթե բոլոր հավատացյալ եղբայրներն ընդունվեցին Երևանի պետական համալսարան, մնացածը՝ այլ բուհեր: Համալսարանում սովորելու տարիներին, երրորդ կուրսում, պետք է քննություն հանձնեինք աթեիզմ առարկայից:

Հավատացյալների ցուցակը նախօրոք տվել էին դասախոսին:

Քննության ժամանակ մեր եղբայրներից մեկին դասախոսը հարցրեց.

- Դու հավատո՞ւմ ես, որ Քրիստոսը քայլել է ջրի վրայով:

- Իհարկե հավատում եմ,- պատասխանեց ուսանողը՝ մեր հավատացյալ եղբայրը:

- Ինչպե՞ս կարող է նման բան լինել, դա հակասում է Արքիմեդի օրենքին, որի համաձայն ջրից ավելի խիտ մարմինը սուզվում է ջրում,- զայրացավ դասախոսը:

Ուսանողը պատասխանեց.

- Ընկեր դասախոս, դա ոչ թե Արքիմեդի, այլ Աստծու դրած օրենքն է, իսկ Արքիմեդն ընդամենը գտել է այդ օրենքը: Արքիմեդից առաջ նույնպես այդ օրենքը գործում էր, ուրեմն նա ոչ թե ստեղծել է այդ օրենքը, այլ պարզապես հայտնաբերել է այն, իսկ

Բռնկաթ, 2019թ., № 1 (30)

օրենքն ստեղծել է Աստված, և Նա կարող է փոխել Իր իսկ ստեղծած օրենքը,- պատասխանում է ուսանողը և շարունակում,- համալսարանի խորհրդի կողմից դուք այստեղ նշանակված եք քննություն ընդունելու համար, բայց հենց այդ խորհուրդն էլ կարող է փոխել և ուրիշ դասախոսի նշանակել քննություն ընդունելու համար: Ուրեմն ամեն բան Աստծու ձեռքերում է:

- Դու կարո՞ղ ես քայլել Վանա լճի վրայով,- հարցնում է դասախոսը:

- Իհա՛րկե կարող եմ, եթե Աստված կամենա,- պատասխանում է ուսանողը:

Այս լսելով՝ դասախոսը բարկանում է և նրան լսարանից դուրս հանում:

Սիրելիներ, Աստված բնության մեջ դրել է օրենքներ՝ Տիեզերքի կառավարման և ներդաշնակության համար, մարդկային հարաբերությունները կարգավորելու համար:

Նա օրենքներ է դրել նաև մարդու ներսում:

Ահա նման մի ուրիշ դեպք Սուրբ Գրքից: Աստված լսում է մարգարեի խնդրանքը և, հակառակ Արքիմեդի օրենքի, Հորդանան գետի հատակից վերև՝ ջրի մակերևույթին է բարձրանում մարգարեների որդիների կորցրած տապարը, որով ծառեր էին կլտրում: Այս պատմությունը գրված է Դ. Թագավորաց 6-1:7-ում:

«Եւ մարգարէից որդիները Եղիսէի ըսին, Ահա այս տեղը, ուր մենք քու առջեւդ կը նստինք, մեզի նեղ է: Երբանք ուրեմն մինչև Յորդանան, ու այն տեղէն ամէն մէկս մէյմէկ գե-

րան առնենք, ու հոն մեզի բնակելու տեղ շինենք: Եւ անիկա ըսաւ, Գացէք: Ու անոնցմէ մէկը ըսաւ, Շնորհք ըրէ, քու ծառաներուդ հետ եկուր, և անիկա՝ Կու գամ՝ ըսաւ: Ու անոնց հետ գնաց. և Յորդանան հասնելով ծառերը կտրեցին: Ու երբ մէկը գերան մը կը կտրէր, տապարին երկաթը ջուրին մէջ ինկաւ. ուստի անիկա պռռալով՝ ըսաւ, Ոհ, տէր իմ, այն ալ փոխ առնուած էր: Եւ Աստուծոյ մարդը ըսաւ, Ո՞ր ինկաւ. ու անիկա այն տեղը ցուցուց անոր: Ու Եղիսէ փայտ մը կտրեց ու հոն նետեց, ու երկաթը ջուրին երեսը եկաւ: Եւ անոր ըսաւ, Չանիկա վերցուր, ան ալ ձեռքը երկնցուց ու զանիկա առաւ»:

Սիրելիներ, եկեք խոնարհվենք Ամենակարող Աստծու առջև, Ով Իր Որդուն տվեց մեր փրկության համար:

Օ՛, ԻՆՉ ՇԱՏ ԵՆ ՕՐԵՆՔՆԵՐԸ

Այս ինչքան էլ օրենքներ կան աշխարհում,
Մեղքի օրենք, մահվան օրենք, Սուրբ օրենք:
Սիրո օրենք, սրի օրենք, սուս օրենք:
Գրված օրենք, գերված օրենք, սեւ օրենք...
Լույսի օրենք, լաեւ՝ օրենք խավարի,
Որև իշխողն է խելալնոր այս դարի...
Դեռ էի կան շափ օրենքներ չգրված՝
Խղճի օրենք, կամփի օրենք քայց գերված...
Կյանքի օրենք, լաեւ օրենք թաղումի,
Որիկ մարդիկ գանգաճվում են միշտ հիմի...

Ս.Սվարյան

ԱՎԵԼՈՐԴԸ

Մի անգամ սեղանի մոտ նստած ճաշում էի: Երբ կերա ու կշտացա, մի քիչ կերակուր մնաց ափսեիս մեջ: Այդ պահին Տերը խոսեց ինձ հետ և ասաց. «Մա է ավելորդը, որ տալիս եք աղքատներին»: Ես հիշեցի Սուրբ Գրքից այն պահը, երբ Հիսուսը նստած էր զանձանակի դիմաց և նայում էր, թե ինչպես էր ժողովուրդը զանձանակի մեջ դրամ գցում: «...շատ հարուստներ շատ բան ձգեցին: Աղքատ որբերի մըն ալ եկաւ ու երկու լումայ ձգեց, որ նաքարակիտ մը կ'ընէ: Եւ իր աշակերտները իրեն կանչելով՝ ըսաւ անոնց, Ճշմարիտ կ'ըսեմ ձեզի, որ Այս աղքատ որբերին զանձանակը ստակ ձգողներուն ամէնէն աւելի ձգեց. Վասն զի ամէնը իրենց աւելցածն ձգեցին, բայց ասիկա իր չքաւորութենէն՝ ունեցածին բոլորը ձգեց, իր բոլոր ապրուստը» (Մարկ. 12:41-44): Այսինքն՝ նրանք ավելորդը տվեցին, իսկ աղքատ որբերային իր չքավորության մեջ ողջ ունեցածը՝ երկու լուման տվեց:

Սիրելիներ, եթե մի բան մեզ համար ավելորդ է, բնական է՝ շատ հեշտ կլինի այն ուրիշին տալը, իսկ երբ թանկ է ու կարևոր, միգուցե դժվար է տալը: Բայց եթե մենք ուզում ենք Տիրոջը հաճելի լինել, պետք է նմանվենք այն որբերայուն ու Աստծուն տանք ոչ թե ավելորդը, այլ ամբողջ ունեցածը: Երբ կարիքավորի համար հագուստ ենք հավաքում, պետք է տանք լավը, որպեսզի Տիրոջը հաճելի լինի: Հաճախ քրիստոնյաներն իրենց ավելորդներից են տալիս, որ իրենց պետք

չէ ու հագնելու համար էլ պիտանի չէ: Դա հաճելի չէ Աստծուն, ավելի լավ է չտալ, քան տալ անպիտանը: Եթե Տիրոջն ընծա ենք բերում, ապա պետք է բերենք Արելի, ու ոչ թե Կայենի պես: Մաղաքիս մարգարեն այդ մասին գրում է. «Ու երբ կոյրը զոհի համար կը մատուցանէք, գէշ չէ՞. ու երբ կաղը կամ հիւանդը կը մատուցանէք, գէշ չէ՞. ադէ, զանիկա քու իշխանիդ ընծայէ. միթէ քեզի պիտի հաճի՞, կամ քեզ սիրով պիտի ընդունի՞. կ'ըսէ զօրաց Տէրը: Եւ հիմա Աստուծոյ երեսը աղաչեցէք, որպէս զի մեզի ողորմութիւն ընէ. ասիկա ձեր ձեռքէն եղաւ, Միթէ ձեզ սիրով պիտի ընդունի՞, կ'ըսէ զօրաց Տէրը: Ձեր մէջ անգամ դռները ձրի գոցող ո՞վ կայ. Իմ սեղանիս կրակն ալ ձրի չէք վառեր. Ձեզի չեմ հաճիր, կը՛սէ զօրաց Տէրը, ու ձեր ձեռքէն ընծայ չեմ ընդունիր:յափշտակուածը ու կաղը և հիւանդը բերիք. Այսպէս ընծայ բերիք. Միթէ զանիկա ձեր ձեռքէն պիտի ընդունի՞մ. կ'ըսէ Տէրը: Բայց անիծեալ ըլլայ այն խաբեբայ մարդը, որ իր հօտին մէջ ործ ունենալով՝ ուխտ կ'ընէ, և արատաւորը Տէրոջը կը մատուցանէ. քանզի ես մեծ Թագաւոր եմ. կ'ըսէ զօրաց Տէրը. ու իմ անունս ազգերուն մէջ ահարկու է» (Մատթ. 1:8-14):

Ուրեմն, եթե ուզում ենք օրհնություն ստանալ, եկեք կարիք ունեցողին ոչ թե մեր սեղանի փշրանքներից տանք, այլ ամենալավից, չէ՞ որ Տերը նայում է, թե ով ինչպես է տալիս:

**Ռիմոն եղբայր
Հովանդիա**

Յուկաթ, 2012թ., № 1 (50)

ՔՈՒՅՐԻԿԻՍ ՀԱՇՏՈՒԹՅՈՒՆԸ

Չորս տարի առաջ, 2008 թվականին, քույրիկս, որ Սիրիայում էր ապրում, եկել էր Հոլանդիա: Մեր ընտանիքում բոլորս, քույր ու եղբայր, շատ սիրով ենք: Մի օր կինս խոհանոցում ինձ ասաց. «Հիսուն եվրո տուր քրոջդ, կարող է խանութում իրեն պետք գա»: Ես ասացի. «Ոչ, ինքը խանութները չգիտի, դու իջիր նրա հետ և ինչ որ անհրաժեշտ է՝ գնիր նրա համար»: Քույրս այդ խոսակցությունը լսել էր, իմ ասածից միայն լսել էր «ոչ» բառը, իսկ շարունակությունը չէր լսել: Նա գնաց Բելգիա՝ այնտեղ ապրելու: Մեկ տարի անց ես նրան տեսնելու համար գնացի Բելգիա: Երբ շփվեցի նրա հետ, զգացի, որ նա փոխվել է և նույն հարգանքը չունի իմ հանդեպ: Վերադարձա Հոլանդիա, սակայն երկու շաբաթ անց նորից գնացի Բելգիա: Մորս հետ գրույցի ժամանակ հետաքրքրվեցի, թե արդյո՞ք նրանք իրենց պարտքերը տվել են: Մայրս պատասխանեց. «Եթե քույրդ մեզ գումար տված լիներ, մենք մեր պարտքերից ազատված կլինեինք»: Ես զարմացա, թե ինչու քույրս գումար չէր տվել մայրիկիս: Կանչեցի նրան և հարցրի այդ մասին: Նա պատասխանեց, որ ինձ նմանի կարիքն ինքը չունի: Այդ պահին կինս նույնպես այդտեղ էր: Քույրս երբեք այդ տոնով ինձ հետ չէր խոսել: Ես նրան հարցրի, թե ինչ է պատահել: Նա ինձ հիշեցրեց մեկ տարի առաջ խոհանոցում իմ և կնոջս խոսակցությունը: Նա ասաց. «Կինդ քեզնից լավն է: Նա քեզ ասաց հիսուն եվրո տուր, իսկ դու ասացիր՝ ոչ»: Ես բա-

ցատրեցի, որ ինքը միայն խոսքի կեսն է լսել, բայց նա չէր հավատում: Կինս նույնպես փորձում էր բացատրել նրան, սակայն նա կարծես չէր ուզում լսել: Ես ասում էի. «Քույրիկ, որքա՞ն գումար եմ ծախսել քեզ Սիրիայից բերելու համար, հիսուն եվրոն ի՞նչ է, որ չտայի»:

Որոշ ժամանակ ես գնում-գալիս էի Բելգիա, բայց նա նույն վիճակում էր: Ինձ համար մեծ ցավ էր, որ չարը քրոջս սրտի մեջ թշնամություն էր դրել:

Մի օր, երբ ես նորից գնացի Բելգիա, հայրիկս մեզ՝ ինձ, քույրիկիս և եղբորս, կանչեց իր մոտ: Նա ասաց, որ ինքը Սիրիայում տուն ունի և ուզում է այն բաժանել երեքիս միջև: Եվ ասաց, թե որքան է ամեն մեկիս բաժինը: Այդ ժամանակ ես ասացի. «Հայր, ես իմ բաժինը տալիս եմ քրոջս, նա դեռ ամուսնացած չէ, իսկ ես ունեմ իմ տունը»: Ես այդ պահին տեսա քրոջս դեմքը. այն լրիվ ուրիշ էր: Նա ուզում էր լացել և ասաց, որ չի վերցնի իմ բաժինը: Սակայն ես խնդրեցի, որպեսզի նա ընդունի իմ նվերը: Եվ ես տան իմ բաժինը նվիրեցի նրան: Այդ օրվանից քույրս լրիվ փոխվեց և չարության արմատը վերացավ նրա սրտից: Փոխվեց և նրա վերաբերմունքը իմ հանդեպ:

Քույրս 2011 թվականին ամուսնացավ: Նա իմ տված տան բաժինը իրենի հետ վերադարձրեց ինձ՝ ասելով, որ ինքն արդեն ամուսնացել է և ունի իր տունը: Փառք Աստծու:

Հոլանդիա, ք.Ռոտերդամ

Գրիգոր Նարեկացի «Մատյան ողբերգության»

ԲԱՆ Ա

Ի խորոց սրտի խոսք Աստծո Հետ

Ա

Սրտիս ողբաձայն Հառաչանքների աղաղակն, ահա,
Դեպ երկինքն ի վեր՝ քեզ եմ՝ ընծայում, գաղտնատե՛ս Աստուած.
Եւ իմ սասանեալ Հոգու իղձերի պտուղն այրուող՝
Անձս տոչորող թախծութեան Հրի վրայ դնելով՝
Կամքիս բուրվառով առաքում եմ քե՛զ:
Նայի՛ր, ո՛վ գթած, Հոտոտի՛ր դու այն առաւե՛լ սիրով,
Քան պատարագը բոլորանուէր, մատուցուած ծիսով ամէնառատ:
Ընդունիր այս պարզ ու սեղմ՝ խօսքերիս շարագրանքը դու
Հաճութեամբ յօժար եւ ո՛չ բարկութեամբ:
Բանաւոր զոհիս նուէրն այս սրտանց
Մեղքերիս պարարտ ճարպի զօրութեամբ ողջակիզուելով,
Թող որ խոհերի իմ՝ խորհրդակիր սենեակի խորքից
Բարձրանայ եւ քեզ Հասնի անյապաղ:
Եւ աղերսախառն երբ դատի՝ նստեմ ես քեզ Հետ, Հզո՛ր,
Թող որ տաղտկալի չթուայ քեզ այդ,
Ինչպէս ամբարիշտ Յակոբի ձեռքերի կարկառումն ի վեր,
Որի դեմ՝ բողոք է գրել Եսային
Եւ կամ՝ ինչպէս անիրաւութիւնը Բաբելոնի՝
Սաղմոսի եօթանասուն երկուերորդ առակում ասուած:
Այլ ընդունիր այն կամովին, ինչպէս խոնկն՝ Հաճոյական,
Որ մի ժամանակ բուրեց Սելովի խորանի մէջ այն,
Որը նոր շուքով վերանորոգուած՝ Դաւիթը կանգնեց
Յանուն գերեգարձ այն տապանակի,
Որ նման է իմ կորուսեալ Հոգու վերստին գիւտին:

Տիեզերքում աստվածային մի ծամփորդ է իմ հոգին.
Երկրից անցվոր, երկրի փառքին անհաղորդ է իմ հոգին.
Հեռացել է ու վերացել մինչ աստղերը հեռավոր,
Վար մնացած մարդու համար արդեն խորթ է իմ հոգին:

Ես լսում եմ միշտ կենդանի Աստծու շունչը ամենուր,
Ես լսում եմ Նրա անլուռ կանչն ու հունչը ամենուր.
Վեհացնում է ու վերացնում ամենալուր իմ հոգին
Տիեզերքի խոր մեղեդին ու մրմունջը ամենուր:

Արեւելքի եղեմներին իջավ պայծառ իրիկուն,
Հեքիաթային պալատներում սպասում են իմ հոգուն.
Ի՛նչ եմ շինում Էս ցեխերում, աղմուկի մեջ վայրենի...
Ա՛խ, թե նորից գտնեմ ծամփան դեպի Էնտե՛ղ, դեպի տո՛ւն...

Ամեն անգամ Քո տվածից երբ մի բան ես Դու տանում,
Ամեն անգամ, երբ նայում եմ, թե ինչքա՛ն շատ է մնում՝
Զարմանում եմ, թե՛ ո՛վ Շուայլ, ինչքա՛ն շատ ես տվել ինձ,
Ինչքա՛ն շատ եմ դեռ Քեզ տալու, որ միանանք մենք նորից:

Աստեղային երազների աշխարհքներում լուսակաթ,
Մեծ խոհերի խոյանքների հեռուներում անարատ,
Անհիշելի վերհուշերի մշուշներում նրբաղուտ՝
Երբեմն, ասես, զգում եմ ես, թե կհասնեմ Նրա մոտ...

Հովհ. Թումանյան